

[Ragnhild Andersen.]

strofe. Skulde vi nu ikke blive en lille Smule ved Jorden, og skulde vi ikke stille Problemet op saadan, at det er en større Katastrofe, at vi i vort Land har $\frac{1}{4}$ Million Mennesker, gamle og Invalidere, der har de allerstørste Vanskeligheder med at klare Dagen og Vejen, end det er, at der gennemføres et Lovforslag paa 22 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for de kommende 4 Maaneder og derefter en 50 Mill. Kr.s Udgift om Aaret? Mon ikke den Katastrofe er af ganske anderledes Betydning, hvor det drejer sig om $\frac{1}{4}$ Million af de Mennesker, som vi har Pligt til at vise den største Forkærlighed for her i det høje Ting?

Det ærede Medlem sagde, at det ikke havde været muligt at drøfte det sidste Forslag i Partigruppen. Det sidste Forslag, som vi kom til i Gaar Eftermiddags, var Forslaget om en ekstra Maanedes Rente, i Realiteten et Eengangstillæg. Jeg vil gerne sige, at det ærede Medlem i Spørgsmaalet om Eengangstillægget fra den første Time har indtaget en afvisende Holdning. Det fremgaar af det ærede Medlems Udtalelser her i det høje Ting, hvor det ærede Medlem siger, hvis jeg maa bede den højtærede Formand om Tilladelse til et Citat, at da man fra konservativ Side i 1946 gik ind for Aldersrentelovens Revision, var det

„sandelig paa den Betingelse, at saa skulde man ikke oftere komme tilbage med denne Form for Hjælp til Rentemodtagerne“.

Som jeg allerede sagde i Udvalget, vil jeg gentage her, at naar der hele Tiden i Udvalget har ligget et Forslag om Eengangshjælp, vilde det ikke være vanskeligt for Partierne og heller ikke for det ærede Medlems Parti at tage Stilling til det principielle i dette Ændringsforslag, selv om det endelige Forslag i Gaar Eftermiddags — det skal være indrømmet — ikke saa akkurat saadan ud som vort Forslag. Udgiften til begge Forslag ligger saa nær op ad hinanden, at det ikke kan være dette, der kan have afskrækket.

Det ærede Medlem siger, at jeg har talt polemisk om, at man ikke vilde være med til fra det ærede Medlems Partis Side, fra Regeringens Side eller fra radikal Side at gennemføre Eengangshjælpen sidste Aar. Jeg har nu ikke bare været polemisk, men jeg har været, hvad skal jeg sige, dømmende i min Opfattelse og i de Synspunkter, jeg har fremført her. Naar det ærede Medlem harcellerer over, at de Radikale i Fjor ogsaa hørte til Flertallet, ved jeg meget vel, at dette var Tilfældet, men jeg maa samtidig sige, at det ærede Medlem sikkert ogsaa ved,

at der er mere Glæde i Himlen over een Synder, der omvender sig, end over 10 Syndere, der ikke har Omvendelse behov, og jeg beklager meget, at det ærede Medlem hører til de 10 sidste.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om, at Alderdomsforsørgelse var vederlagsfri. Jeg omtalte det Spørgsmaal nærmere i Fjor, da vi behandlede Folkeforsikringsloven. Jeg gjorde gældende, at Alderdomsforsørgelsen for Aldersrentemodtagerne ikke var en vederlagsfri Indtægt, og jeg udtalte, at hvad den jævne Mand og Kvinde angaar her i Landet — og det er jo dem, der søger Aldersrenten, det er dem, der er Medlemmer af en Sygekasse; der kræves jo, ærede Medlem, for at kunne faa Aldersrente, at man er Medlem af en Sygekasse; det er med andre Ord Folk med Indtægter, der ligger under Sygekassegrænsen, der har Adgang til at søge Aldersrente —, vil ingen kunne paastaa, at de ikke kender deres Forpligtelser over for Samfundet eller ikke opfylder dem. Det drejer sig om en hel lang Række Forpligtelser, til Arbejdsløshedsforsikring, til Sygeforsikring, til Invalidforsikring, og det drejer sig, som jeg allerede sagde for et Øjeblik siden, ikke mindst om de svære indirekte Skatter, som hviler i første Række paa den brede Befolkning, fordi den indirekte Beskatning paa Forbrugsvarer er en udemokratisk Beskatningsform, som altid vender den tunge Ende nedad og navnlig rammer de smaa Indtægter. Saa længe dette er Tilfældet, saa længe Millionbeløb indgaar i Statskassen ad den indirekte Beskatnings Vej, saa længe er det ikke rigtigt at hævde, at Rentemodtagerne faar en vederlagsfri Aldersrente.

Det ærede Medlem sagde yderligere, at man ikke agtede at deltage i Kapløbet mellem Kommunist og Socialdemokrater, og at man vidste, hvor Kommunisterne vilde hen. Det er ikke nogen Hemmelighed, hvor Kommunisterne vil hen. Vi har ikke lagt Skjul paa, hverken her eller uden for det høje Ting, at vi vil hen til, at enhver gammel og enhver Invalid har Sikkerhed for at kunne leve ordentligt af sin Rente og saaledes, at der ikke er Tale om Gaver, men om en Ret, som vore gamle og daarligst stillede har.

Den ærede Ordfører for Retsstatspartiet kunde tænke sig at afskaffe Trediedelsbestemmelsen for Invalidere og ogsaa eventuelt at stemme for vort Ændringsforslag. Vi stillede dette Ændringsforslag allerede for halvandet Aar siden, da Folkeforsikringsloven var til Revision i det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Ministertid. Men jeg